

Kadavers in de singel

Erik de Jong

Auteur:
Coverdesign:
ISBN: 9789402150056
© <Erik de Jong>

Kadavers in de singel

INHOUD:

blz.

Hoofdstuk 1. Idylle op de singel en een lijk.	9
Hoofdstuk 2. E baakkie kofje bij de meester.....	15
Hoofdstuk 3. We gaan dit samen doen.	20
Hoofdstuk 4. En een kopje thee bij de veldwachter.	23
Hoofdstuk 5. Mannen van de krant.	27
Hoofdstuk 6. Voort naar de Springweg.	33
Hoofdstuk 7. De openbaring en de vondst.	37
Hoofdstuk 8. Bezinning en plannen.	44
Hoofdstuk 9. De veldwachter heeft nieuws.	49
Hoofdstuk 10. Overpeinzingen.	53
Hoofdstuk 11. In een rijtuigje, helemaal naar	57
Hoofdstuk 12. Eerste ronde in Amsterdam.	62
Hoofdstuk 13. Janinetje huilt..en een apart geval.	67
Hoofdstuk 14. Een eerste licht, en....	71
Hoofdstuk 15. ..en Janinetje lacht.	78
Hoofdstuk 16. Door de Jordaan.	81
Hoofdstuk 17. De woning van Blaaver.	87
Hoofdstuk 18. Een verklaring na de buit.	91
Hoofdstuk 19. Een grote stap vooruit.	96
Hoofdstuk 20. Flink balen of juist niet.	102
Hoofdstuk 21. Gerrit op verhaal, Janine mist wat.	106
Hoofdstuk 22. Een afleiding en Janine ziet een licht.	111
Hoofdstuk 23. Officier de Oude ontwaakt.	115
Hoofdstuk 24. De hoofdcommissaris maakt het goed.	119
Hoofdstuk 25. Voor het verhoor.	123
Hoofdstuk 26. Het verhoor.	126
Hoofdstuk 27. Een gruwelijk verhaal in een verhaal.	130
Hoofdstuk 28. Napraten en bijkomen.	134
Hoofdstuk 29. Is mevrouw van Merendruk oprecht?	137
Hoofdstuk 30. Een twijfel wordt stelligheid.	142
Hoofdstuk 31. De veldwachter tast toe in het donker.	144
Hoofdstuk 32. Doodslag, of niet?	147
Hoofdstuk 33. Een 'ongelukje'.	151
Epiloog.	154

Hoofdstuk 1. Idylle op de singel en een lijk.

Zaterdagmiddag.

Het was een heerlijke zonnige, maar ijzig koude zaterdagmiddag. Een tiental dagen voor de kerst van het jaar 1860. Het was heel vroeg gaan vriezen dit jaar. Al meer dan een week had het hard gevoren en sinds enkele dagen kon je schaatsen op de Utrechtse singels. Het was ook erg koud geweest in de school de afgelopen week. Daarom had meester Gerrit het bestuur van de school voorgesteld om de kerstvakantie enkele dagen eerder te laten beginnen. Vanaf deze zaterdag dus.

Het was druk op het ijs. Je kon duidelijk het gekras van de schaatsen op het ijs horen. Janine keek Gerrit met schitterende lachende ogen aan van onder haar dikke wollen muts.

“Kijk Gerriet!, ik glij helemaal vanzelf, Gerriet, Gerriet, ik kan schaaaeeaiiill.....” en Janine viel pardoes op haar bevallige zitvlak. Beteuterd keek ze om zich heen.

“Nou, nou”, zei Gerrit, terwijl hij haar weer recht overeind zette. “Zo snel gaat het heus niet hoor. Nu schat, hier. Pak je maar stevig vast aan mijn armen”. Langzaam schaatste hij achteruit, Janine al glijdend meetrekkend.

Nadat Gerrit en Janine elkaar hadden gevonden enkele maanden geleden, waren ze het meteen eens geworden om samen te gaan wonen. Gerrit met zijn veertig jaar en de jonge Janine gaven weinig om formaliteiten. Ze hadden allebei verschrikkelijke dingen meegemaakt in hun leven en waren er goed van bewust, dat geluk snel kon verkeren. Carpe diem; pluk de dag en geniet ervan. En toen Dikke Trien van het bordeel 'de Zoete Jasmijn' hen had voorgesteld om te komen wonen in een vrijstaand deel van haar villa aan de Biltstraat, hadden ze dit voorstel met open armen aangenomen. Sinds kort woonden ze dus nu samen in een deel van een villa aan de Biltstraat. Heel gelukkig en verliefd. Emanuela, die in het andere deel van de villa was komen wonen, had het met een glimlach aangezien. Emanuela was één van de meisjes van Dikke Trien. Ze verbleef voorlopig niet in het bordeel van Dikke Trien, omdat ze een vaste rijke klant aan de haak had geslagen. Misschien wel haar toekomstige echtgenoot? Het motto van Dikke Trien voor haar meisjes was: een rijke man te pakken krijgen en er mee trouwen. Janine met haar Gerrit was een uitzondering geweest, ook al was Gerrit niet zo

arm als dat Trien had gedacht. Het waren drukke volle dagen geweest deze herfst. Meester Gerrit had zijn dagelijkse drukte als schoolmeester en Janine had Dikke Trien elke dag vrijblijvend geholpen met de schoonmaak en de voorbereidingen in het bordeel. Het zeer goed bekend staande bordeel 'de Zoete Jasmijn' in de Cellebroederstraat.

Nu het zo hard was gaan vriezen en Janine al die mensen op de sloten plezier had zien maken, had ze bedacht, dat ze ook wilde leren schaatsen. Zodoende had Gerrit de andere dag een stel prachtige tweedehands damesschaatsjes gekocht. Ze leken speciaal gemaakt voor haar. Janine was natuurlijk heel blij en enthousiast geweest. Ze was in alles wat ze deed altijd vrolijk en opgewekt. Een prachtmeid, dacht Gerrit met een teder gevoel. Vanochtend vroeg was Janine, dik en warm ingepakt, vertrokken naar Dikke Trien. Laat in de ochtend had Gerrit haar gevolgd met zijn eigen schaatsen en de nieuwe schaatsjes van Janine om zijn hals gehangen. En nu, na het middageten, waren ze dan op de singel. Vlak bij de nieuwe brug naar 'de tuin van C. van Leeuwen', bij het paviljoen Tivoli, hadden ze op de kant van de singel gezeten en had Gerrit Janine haar schaatsjes ondergebonden. Voor Janine was het de eerste keer op het ijs. Langzaam schoven ze nu in de richting van het Lucas bolwerk. Wat verderop was een groepje schaatsers aan het kolven. Al achteruit schaatsend, terwijl hij Janine meetrok, stuurde Gerrit met een grote boog om de kolvers heen.

“Wacht, Janine. Laten we het anders proberen”. Hij pakte Janine om haar middel en ging dicht tegen haar aan achter haar rijden.

“Je moet met je benen dezelfde beweging maken die ik ook maak”, zei Gerrit, “volg mijn lichaam”. En langzaam deed hij enkele halen met de schaats. Links, rechts, weer links en rechts. Gerrit kon de benen van Janine voor zich tegen de zijne voelen, en zij volgde elk van zijn overdreven langzame bewegingen. Haar welgevormde warme lichaampje was stijf tegen hem aangedrukte en hij voelde haar verroeren in zijn grote armen. Nee, nee, houd het hoofd erbij, nee, dat niet, ho, ho.

“Maar Gerriet, Gerriiet??”. Janine kronkelde tegen hem aan en draaide zich wulps in zijn armen naar hem toe, terwijl Gerrit haar omhoog trok en haar open lippen kustte. Ze bleven elkaar kussen midden op de singel, terwijl Gerrit hun beiden op de schaats in evenwicht hield.

Hun lange omhelzing werd plotseling onderbroken door een verre rauwe schreeuw. Gerrit keek over de schouder van Janine in de richting van waaruit hij de schreeuw had gehoord. Dáár, vlak bij één van de gebouwen van de nieuwe tegelfabriek, stond een groepje mensen bij elkaar. Ze keken naar het ijs in de richting van een kleine inham even voor één van de bakstenen hoeken van het vroegere Suikerhuis. Het water was daar diep. Vroeger was het een aanlegplaats voor vrachtschuiten geweest. Steeds meer mensen hoopten zich tezamen daar op het ijs. Luid pratend en schreeuwend en nieuwsgierig kijkend. Meester Gerrit zag meteen het gevaar. Daar in die hoek kwam immers het warme koelwater van de steenfabriek in het water en wie weet hoe zwak het ijs er was!

Hij zette Janine rechtop op haar schaatsen.

“Hier blijven Janine, het spijt me”, en liet Janine verbouwereerd alleen achter midden op het ijs. Gerrit schaatste met grote vaart in de richting van de steeds grotere groep mensen daar aan de rand van het ijs.

“**Hee, hela!**” schreeuwde hij met harde stem, terwijl hij naderbij kwam.

“**Weg daar, verspreiden, het ijs houdt het daar niet!**”. De meeste mensen keken een beetje dom om naar die rare vent die hen zo luidkeels toeschreeuwde. Maar een enkeling had hem verstaan en je kon een plotseling begrijpen in sommige gezichten zien.

“Weg hier, weg hier, het ijs kan elk moment breken, weg, weg”. Het nieuwsgierige kijken ging over in paniek, maar wel met het resultaat, dat de mensen zich van het gevaarlijke stuk ijs verwijderden. Een paar jongens en enkele meisjes kwamen hem tegemoet.

“Meester, meester Gerrit, een lijk. Er ligt daar een lijk onder het ijs”, zei één van de jongens hijgend. Karel van Dijk en Filippo Torino, twee leerlingen uit zijn klas. De drie meisjes die bij hun waren kende hij niet, maar ze zagen er pips en aangeslagen uit.

Meester Gerrit kwam voorzichtig naar de plek waar alle mensen hadden staan kijken. Duidelijk was daar in een hoek, tegen de diepe kant onder het donkere maar doorzichtige ijs, de vorm van een lichaam te zien.

“Jongens, snel. Karel, jij, ga vliegensvlug naar de politie bij het gemeentehuis. En of ze wat agenten willen sturen. Filippo, jij als de hazewind naar veldwachter Willems in de Ambachtstraat, en of hij hier wil komen. Hup, hup, vlug een beetje”. Vervolgens keek hij in de richting waar

hij Janine had laten staan. Ze stond daar nog steeds verkrampd als een houten standbeeldje.

“Janine!, blijf nog even staan, ik kom er aan!”. Hij zag Janine voorzichtig met een handje zwaaien. Ze had het begrepen. Gerrit keek om zich heen en zag een stevige wat oudere serieuze man toekijken. Gerrit reed op hem toe. “Meneer, pardon. Kunt u tijdelijk blijven opletten dat er niet teveel mensen daar bij het lijk samenlopen. Ik moet even mijn geliefde redden!”, en hij repte zich in de richting van Janine. Janine was inmiddels voorzichtig naar de buurt van de walkant geschuifeld.

“Kom, pak je aan me vast”, en samen gleden ze naar de kant.

Terwijl Gerrit Janine hielp met haar schaatsjes, vertelde hij haar over het lijk en het zwakke ijs. Ze wilde alles weten.

“Luister Janine. Het lijkt me het beste, dat jij naar Dikke Trien gaat en dat ik je kom halen als hier alles afgelopen is. Misschien kunnen we wel bij haar eten vanavond”.

“Maar Gerriet. Ik wil hier blijven en alles weten over wat hier gebeurt!”, zei Janine heftig, “Ik blijf kijken”. En met haar schaatsjes om de hals gehangen, liep ze langs de hard bevroren kant dichterbij de plaats waar het lijk zich bevond. Hier stonden inmiddels meerdere mensen nieuwsgierig toe te kijken. Op de schuin omhoog lopende wal, juist buiten de omheining van de steenfabriek. Janine kon zo van een afstandje, staande op de hogere dijk, alles zien.

De mensen op het ijs hadden inmiddels een zeer grote halve kring gemaakt om de plek heen, waar het lijk moederziel alleen onder het ijs lag. De serieuze man, die meester Gerrit had toegesproken, hield iedereen op een grote afstand. Een enkeling was op het stenen wallekje geklommen op het terrein van de steenfabriek, juist voor het Suikerhuis. Gerrit bewoog zich langzaam door de halve kring en reed voorzichtig verder tot waar het lijk onder het ijs te zien was. Hier zette hij zich op zijn knieën en bekeek het lijk aandachtig door het dunne ijs. Het was zeker niet het eerste kadaver dat hij had gezien. Zijn eigen vrouw en dochttertjes had hij zien overlijden. Tyfus. Drie uitgemergelde lijfjes. Dat was vreselijk geweest. Verschrikkelijk. Later had hij nog vele andere mensen zien sterven. Cholera, syfilis, pokken, tyfus, en de gruwelijkste wonden. Afgehakte benen, ingeslagen hoofden, bloed en pus. De meest

afschuwelijkste taferelen. Deze dode onder het ijs had niets van dit alles, niets gruwelijks. Een vrij wazig beeld. Haast vredig. Het gezicht omhoog, onder slechts een dunne laag ijs. De rest van het lichaam schuin weggezakt in de diepte in het dikker wordende ijs. Het ijs om het gezicht en de schouders was duidelijk dunner. Misschien niet eens een centimeter dik? Een duidelijk dichtgevroren wak, dacht meester Gerrit. Misschien één nacht oud? Zeker niet veel meer, maar het was moeilijk te schatten met de afvoerpijp van de steenfabriek zo dichtbij. Duidelijk was er een baard te zien, bijna zeker een man dus. En er hing iets om zijn hals, het leken twee stukken blank hout, maar wat het was? Gerrit bleef nog even peinzen. Wie dit lijk hier in de singel had geduwd, had de juiste plek gevonden. De singel was hier zeker niet erg diep ingevroren, verre van. Het was hier nog steeds mogelijk om een wak te slaan, hier in het ijs. Of je moest deze plek weten, of je moest er lang naar zoeken. Maar of dit enig licht in de zaak bracht? Gerrit kon verder ook niet veel meer doen. Het wachten was nu op de politie. Hij keek op en zag Janine daar op de wal naar hem kijken. Hij zwaaide en ze zwaaide energiek terug. Meester Gerrit vond het wachten eindeloos en koud. Hij wilde bij Janine zijn en haar omarmen.

Eindelijk. Daar, ver achter Janine en de groep kijkende mensen op de wal, verscheen vanuit de Zonstraat de grote gezette gestalte van veldwachter Willems in zijn groen en grijze veldwachterstenuue. Hij was vergezeld door enkele donker geklede politieagenten en een vrij kort dik mannetje in een nette zwarte jas met een zwart koffertje onder de arm en een zwart bolhoedje op zijn hoofd. De twee jongens, Karel van Dijk en Filippo Torino, volgden hun op een grote afstand en verdwenen in de menigte. Juist waar Janine stond, zag Gerrit het groepje mannen één voor één voorzichtig op het ijs stappen. Ze klommen hierna beurtelings om het hek van de steenfabriek, dat tot in het ijs doorliep. Vervolgens klauterden ze na elkaar moeizaam terug op de wal, op het terrein van de steenfabriek. In een lange rij over het muurtje langs de singel kwamen ze op meester Gerrit af. Voorop de hijgende veldwachter Willems.

“Doar hije we de meester, de koarsrechte maan op de koarsrechte ploats aas aaltiet”, begroete hij meester Gerrit vanaf de kant.

“Hela, veldwachter. U heeft heel wat gezelschap zie ik”, zei meester Gerrit.

“Joa, waat oagente en loater kome ner nog een hele woagevraacht vol hulptroepe om et ijs te breke. En daas de maan vaan de kraant”. Veldwachter Willems zwaaide weinig enthousiast in de richting van het gezette heertje, dat zich met enige moeite in evenwicht hield op de walkant.

“Een hele goedemiddag meneer, kan ik me even voorstellen? Ik ben van der Drobbelburger van 'de Utrechtsche provinciale en stadscourant’”, zei het mannetje pedant.

“Nu, de krant is er ook snel bij, zeg”, zei meester Gerrit.

“Joa, meester. Aas vaan wege aal die dooie. Et ene kedoaver noa et aandere vinde we in et woater. De kraant heb er e voal luggie vaan gekrege.”, zei de veldwachter, terwijl hij plotseling zijn hand voor de mond bracht en om zich heen keek, alsof hij teveel had gezegd. En waarschijnlijk was dat ook zo.

Er waren dus nog andere lijken gevonden. Een seriemoord? En het grote publiek had er lucht van gekregen? Daar wilde meester Gerrit wel meer van weten, maar het leek hem niet het juiste moment om er de veldwachter er verder over te vragen. De veldwachter had een druk uurtje voor de boeg. Hij zou hem later nog wel aanspreken. De agenten kwamen inmiddels op het ijs. Voor meester Gerrit was er hier verder niet veel meer te doen. Hij had er wel genoeg van. Dit kadaver was zijn zaak niet. Er stonden zoveel leuke dingen voor hem te wachten samen met Janine.

“Nu veldwachter, ik zie u later nog wel. Werk ze. En voorzichtig op het ijs. Het is dunnetjes hier vanwege het warme afvoerwater vanuit de fabriek. Veel plezier allemaal”, en met grote halen schaatste hij snel weg naar de kant waar Janine op hem stond te wachten.

Hoofdstuk 2. E baakkie kofje bij de meester.....

Zondagochtend.

Zoals elke dag stond meester Gerrit vroeg op. Ook op deze zondag. De één na laatste zondag voor de kerst. Uit de bedstee, in het donker door de slaapkamer en de de gang, naar het achterhuis. Eerst vulde hij de houtkachel in de grote achterkeuken en stookte het vuur wat op. Een houtkachel was goedkoper dan de moderne kolenkachel, maar had een stuk minder rendement. Hij moest toch eens naar een kolenkachel uitkijken, peinsde Gerrit. Hierna stapte hij door een gangetje binnendoor naar het huisje om te plassen. Vanuit het huisje, onder de grond, liep scheef een rioolbuis scheef de grond in, tot diep in de achtertuin. Rechts achter in de tuin was een hele diepe rioolput gegraven. Daarna ging hij door een deurtje het huisje uit naar buiten en stapte hij naar de waterpomp, die links voor in de tuin stond. Flink ver van de rioolput, zoals dat hoorde. Meester Gerrit had een houten hok over de waterpomp gebouwd tegen het bevriezen van de pomp. Binnen het hok had hij een soort van haard gemaakt. Een gat met stenen. De afgelopen week had hij elke avond een vuurtje aangestoken in deze inventieve haard. Het was ijsig koud geweest, maar de pomp was niet bevroren. Ze hadden dus nooit ijs hoeven ontdooien om drinkwater te verkrijgen. Hij dronk veel liever het water uit de pomp. Nadat hij de pomp had gecontroleerd, vulde hij eerst een grote zinken emmer met water en daarna een ijzeren ketel en ging gauw terug naar binnen. Hij opende het deksel van de houtkachel en hing de ketel boven het vuur, sloot de deksel en zette de grote emmer er bovenop. Het water uit de emmer was voor Janine, en ook voor Emanuele als ze er was, om zich te wassen. Gerrit waste zich meestal met koud water. Vervolgens bracht hij het water in de ketel aan de kook. Voor een kop thee. De rest van het gekookte water ging in de grote groene mandfles voor drinkwater.

De zuiverheid van water fascineerde Gerrit. Al sinds de slag bij Djidjelli in 1839. Hij was daar gewond op het slagveld blijven liggen. Dat was nu al meer dan twintig jaar geleden. Hij was toen korporaal in het Franse vreemdelingen legioen. De manschappen hadden hem achter zijn rug 'le caporal-fou' in plaats van 'le caporal-chef' genoemd. Na het overlijden van zijn vrouw Betty en zijn dochtertjes had hij de dood niet

gevreesd, integendeel. Geen opdracht was hem gevaarlijk genoeg geweest. Ze hadden hem achter de vijandelijke linies neergeschoten, zwaargewond. Enkele Tuareg hadden hem gevonden en naar hun tentenkamp meegenomen. Ze hadden grote eerbied gehad voor deze waanzinnige vreemdeling. Een man zonder angst die zich met de grootste doodsverachting in de strijd wierp. De Tuareg hadden hem naar een plaatselijke medicijnman gebracht, een oude heilige wijze man. Maraboeto hadden ze deze oude man genoemd. Later had Gerrit begrepen, dat hij ontzettend veel geluk had gehad. Dat toevallig deze Maraboeto in de buurt was geweest en dat zijn wonden waren geheeld. Deze Maraboeto had kruiden in water gekookt en vervolgens het water gedistilleerd. Hiermee had hij weken lang elke dag zijn wonden verzorgd. Gerrit kon de Maraboeto nog helder voor de geest halen. Zijn intelligente zwarte levendige ogen, die hem hadden aangekeken vanuit een klein oud gerimpeld gezicht. Deze energieke oude man had gelukkig naast het Tamashek ook Frans gesproken en had hem heel wat verteld. Over zijn cultuur. Over de lange karavaanroutes en de handelswaren. Over de plaatselijke dokters en de vele oude geschriften over medicijnen, de chirurgische ingrepen, het menselijk lichaam, eeuwenoude kennis. “Onthoud, mijn jonge vriend”, had hij gezegd. “Het water brengt het leven, maar ook de dood. Om de dood uit het water te halen moet je het destilleren, en als dat niet mogelijk is: koken. Drink gekookt water en gebruik gekookt water voor je wonden als je wilt blijven leven”. Deze oude wijze man had grote indruk gemaakt op de meester. Niet alleen fysiek, maar ook geestelijk, had deze man hem geholpen.

Nadat Gerrit het water had opgezet legde hij wat stukken oud brood te roosteren. Janine lag nog heerlijk lekker lui en warm in de vrij smalle tweepersoons bedstede. Het was zondag, ze hadden de tijd vandaag. Vijftien minuten later kwam Gerrit met een lekker ontbijt op een dienblad terug bij de bedstee. Twee bekers hete thee van tijm en munt en verschillende sneden geroosterd brood met boter en jam. Het dienblad zette hij op een tafeltje voor de bedstee. Gerrit ging op de rand van het bed zitten in zijn blauwe katoenen pyjamabroek en zijn blote behaarde borst. Janine klom in haar roze zijden nachtjapon op haar knieën naast hem op het bed. Gerrit keek in de mooie bruingroene ondeugend

lachende ogen van Janine. Elk namen ze een slokje hete thee, een hapje brood, nog een slokje thee. Janine zette lachend haar thee weg, en daar kreeg Gerrit een eerste vinger in zijn buik. Ook hij zette vlug zijn beker op het tafeltje en hij antwoordde met een aai over haar bovenarm en een snelle prik in haar zij.

“Hé jij”, zei Janine, terwijl ze Gerrit op zijn rug op het bed trok. Snel ging ze bovenop hem zitten en begon hem te kietelen.

“Nee, nee, dat is niet eerlijk”, schreeuwde Gerrit en hij pakte met een snelle beweging haar beide polsen. Langzaam trok hij haar naar zich toe.

Een anderhalf uur later werd er hard op de deur geklopt. Ze hadden zich nog maar juist gewassen en aangekleed.

“**Meester Gerrit, meester Gerrit, ben u thuies**”, schreeuwde een bekende stem. Gerrit ging naar het portaal aan de voorkant van het huis en opende de voordeur.

“Veldwachter Willems, u bent het”, stelde Gerrit vast. “Komt u binnen. Ik ben net koffie aan het malen. U kunt mooi een bakje koffie met ons meedrinken”. Aarzelend stapte de grote gezette veldwachter het portaal binnen. Meester Gerrit ging de veldwachter, die nieuwsgierig om zich heen keek, voor naar de grote keuken in het achterhuis.

“Komt u vooral verder, meneer Vielems”, nodigde Janine hem uit met een licht Frans accent. “Kom, kom, doet u uw jas uit en gaat u zitten”. Ze was over het aanrecht gebogen en goot kokend water uit een keteltje in een katoenen koffiefilter boven op een grote pot. De heerlijke geur van de verse koffie verspreidde zich in de keuken. Veldwachter Willems keek belangstellend naar de koffiemolen en de pas gezette koffie, terwijl hij zijn grote dikke grijze mantel losknoopte en op een lege stoel tegen de muur legde. Zelf ging hij op een stoel aan de keukentafel zitten, midden in de keuken. Hij nam aandachtig de gezellige huiselijke atmosfeer van de keuken op.

“Maan o maan, kweet nie veul van Oadaam en Evoa en de aapel en de slaang, moar hier isset aas et poaroadies. Ik kaan wel zien daat jullie hier op e groot kaamp vol rooie roze goan”, zei de veldwachter breed glimlachend met twinkelende oogjes. Gerrit ging er ook bij zitten, terwijl Janine een paar flinke plakken suikerbrood afsneed. Pratend over koetjes en kalfjes dronken ze hun koffie. Gerrit keek zo nu en dan peinzend de

veldwachter aan. Hij vroeg zich af waarom de veldwachter deze vrije ochtend niet gezellig bij vrouw en kinderen was gebleven en met welk doel de veldwachter bij hun was komen koffiedrinken. Hmm, vroeger of later zou de veldwachter zich wel verklaren. Maar veldwachter Willems scheen voorlopig niet ter zake te willen komen. Meester Gerrit moest hem maar eens even een handje helpen.

“Nu, veldwachter. Vertel het nu maar eens. U heeft vast iets op uw hart, dat kan ik zo wel zien”, zei meester Gerrit uiteindelijk. “Het zal wel te maken hebben met al die doden waar u het gisteren over had. Toe maar, kom er maar mee voor de dag”.

De veldwachter keek enigszins verlegen en beteuterd naar Janine. Hij was ongewoon schuchter voor zijn doen. “Et spijt me, moademoaseel Joanien. Doar stoat ik daan aas de laame koning Loies uit Fraankriek. Eerlijk woar, ik voel me hier aas een poashoas in ze knolletuun, moar waat de meester zaid is de woarheid aas e dooie voarkoe. Ik kwaam hier nie voor u en et baakie koffie”, zei de veldwachter stuntelig, maar op zijn allerbest.

“Het is wel goed, veldwachter Vielems. U bent bij ons altijd welkom, ook als u niet voor de koffie komt”, zei Janine lief en plagend glimlachend. “Ik bewonder al die mooie Nederlandse uitdrukkingen die u gebruikt”.

Gerrit werd zo langzamerhand wat ongeduldig en kuchte lichtjes.

“Joa, joa, et is aal goei. Ik mot u waat vroage vaan de hoofcommisssoares”. En nog aarzelde de veldwachter.

“Hup man, zeg het nu maar, zo verschrikkelijk kan het niet wezen”, verzekerde meester Gerrit hem.

“Nou daan, of daat u loater mè me mee wil komme noar em, noar de hoofcommisssoares” zei de veldwachter, dit keer zonder een verbasterd spreekwoord te gebruiken. “Hij wil u vroage of u kloare wijn goat schenke en de brune kaastoeanjes uut de braant kaan hoale, waant u smies de dinge hoarscherp aas mei et oog vaan een aorend. Daas waat de hoofcommisssoares het gezeid”, verzekerde veldwachter Willems. “Enne, loater is eigeluk aal nu. We motte zo snel aas e sonnestroal noar de hoofcommisssoares goan noar de kezerne in de Twijestroat”, zei de veldwachter geschrokken.

“Nou, nou, nou. Heel wat complimenten, en plotseling veel haast”. Meester Gerrit keek vragend Janine aan die hem aanmoedigend toeknikte.

“Ga maar Gerriet. Je moet gaan. Als je me straks later maar alles haarfijn vertelt!”, commandeerde Janine.

Hierop stond Gerrit op, slokte snel zijn laatste slokje koffie naar binnen, haalde zijn dikke duffelse jas uit de kast en gaf een dikke zoen aan Janine.

“Paardon moademoaseel Joanien, u mot me moar nie kwoalijk neme, me noam is poashoas en ek kaan er ook nie veul oan veraandere”, zei de veldwachter Willems, terwijl hij Janine een enorme hand toestak. Janine gaf hem een dikke zoen op zijn bolle wang.

“Kom op veldwachter, we moeten gaan”.

Beiden deden hun jas aan en stapten door de voordeur naar buiten.

“U mot daat mokkel trouwe, daat stoat aas e dikke houte mijlpoal bove et Aamsterdaam Reinkaanoal”, zei de veldwachter, het laatste woord nemend.